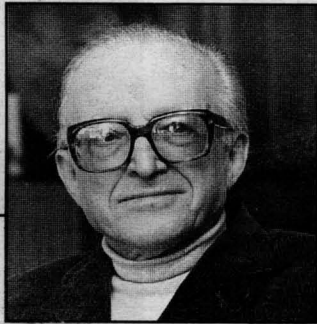

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

De debò que ja
som una colla

Els meus amics coneixen l'interès que em desperta la demografia. Com que en tinc informació elemental (no res, el que en porten els diaris), he de confessar que tan sols puc referir-me a una mena de demografia recreativa.

Però com que és una ciència que es refia molt de l'estadística, em fa participar de les emocions i de les contradiccions d'aquesta disciplina. Tothom sap que els preocupats per la demografia es divideixen en dos grans grups: els qui creuen que la població del món tendirà a disminuir (i això ens abocarà a grans desgràcies) i els qui estan convençuts que serà ben bé al revés, amb un augment del nombre d'habitants del planeta (i això diu que també ens farà molt de mal).

Jo pertanyo, en pla d'aficionat amb escassos recursos de saviesa especialitzada, al segon grup. Temo que excedim, en una progressió creixent, la capacitat del món que ens aguanta.

Un escrúpol sobtat de consciència m'obliga a declarar que, a més d'aficionat senzill, sóc un protagonista de la nostra època. Com tants i tants d'altres! Amb l'afegit d'exercir militància en la quarta edat, la qual cosa fa que, cada vegada amb menys subtileza, procurin fer-me entendre que ja està bé, com si em preguntessin què penso fer, perquè sóc prou gran —massa i tot— per comprendre que no em puc pas quedar aquí de mostra. No puc al·legar ignorància en el sentit que diré ara, perquè des que era petit m'han recordat l'existència de cels i de paradisos sumament acollidors. Gairebé he de reconèixer que és un cas de tossuderia meva i, perquè me'n convenci, no cessen de fer-me evident, amb números fermes, que d'aquí a no res, cada pensionista com ara jo necessitarà dues persones actives, amb lloc de treball i sou segurs, perquè el jubilat pugui viure unes idíl·liques vacances. Considerat així, potser caldria plantejar les coses al revés: que els dos joves treballadors cobressin pensió i el jubilat subsidi d'atur.

En aquest punt, se m'acut que som a tocar d'altres desequilibris pertorbadors, com per exemple que disposem, només, d'una plaça d'aparcament per cada quatre o cinc cotxes. En aquests moments, s'està demostrant que és un problema que no pot resoldre ni tan sols la crisi del sector de l'automòbil.

La llista podria allargar-se ominosament. Potser hi haurà ùn pis per cada quatre famílies, quatre boques per cada panet i un optimista per cada cinc o sis despressius.

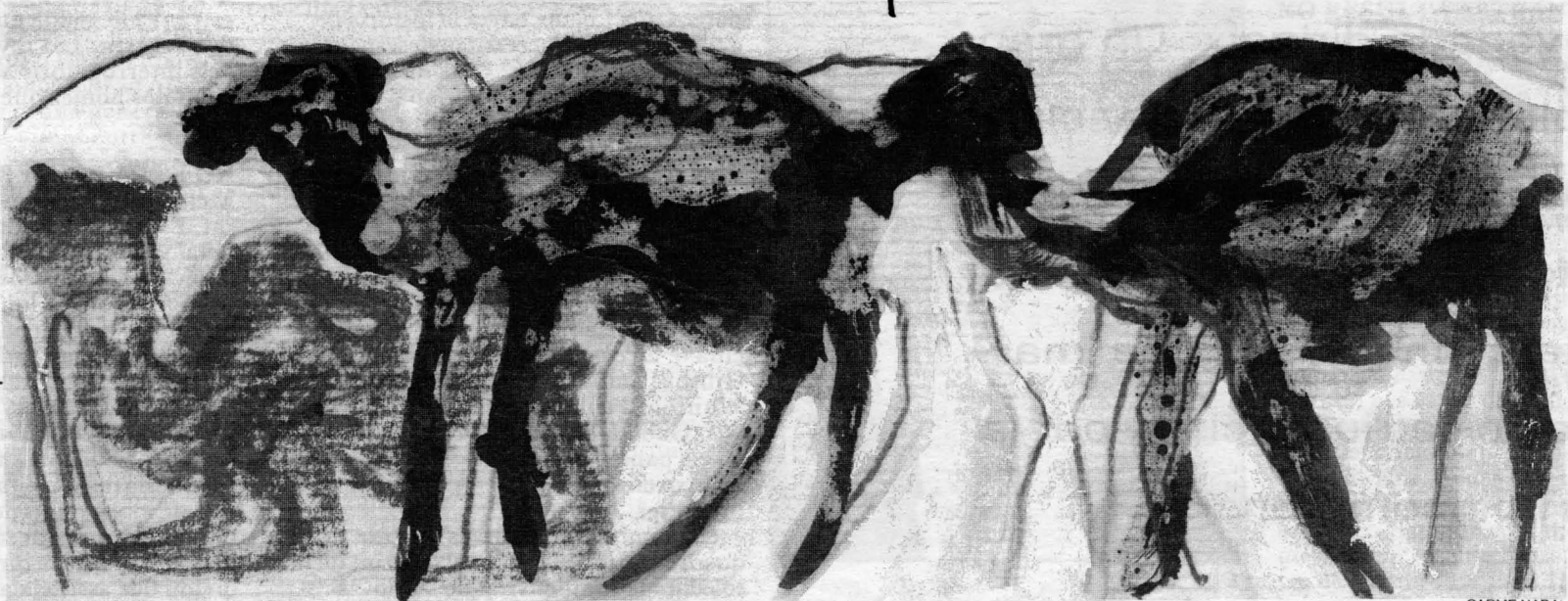
La democràcia, en una afortunada progressió que de tota manera té els seus inconvenients, presenta un altre problema greu.

Cada vegada hi ha més gent que no es troba bé al seu país i sucumbeix a les ganes de canviar d'aires, i no em refereixo pas al dret d'asil. Es produeixen invasions pacífiques, i ja hi ha comunitats que preveuen que, aviat, necessitaran dos autòctons per mantenir cada aborigen visitant. Que, per acabar d'adobar-ho, esgrimeixen l'odiosa acusació de racisme si no se'ls ofereix plat a taula.

Enmig d'aquesta polèmica entre els qui creuen que som pocs i els qui es queixen que som massa, es produeix un debat a escala mundial sobre l'eutanàsia. Jo no en sóc partidari ni contrari. Trobo que és una decisió que ha de dependre dels metges i de la part directament interessada. Em passa com amb l'avortament: mai no me l'he plantejat com un afer que depengui de mi. Ni ganes.

Però si algú ja en té prou i se'n vol anar de puntetes, amb el benentès que els metges no estiguin en condicions de garantir-li una pròrroga digna, sense sofriment moral ni físic, crec que té tot el dret a escollir. Darrerament, és moda d'aplaudir els difunts en el seu viatge definitiu, i això em desplaça, ho trobo del tot inadequat. Però una música suau de comiat (potser gregoriana) em semblaria un homenatge merescut a qui hagi escollit d'anar-se'n a base de donar i de sofrir unes molèsties que fan de mal justificar.

Pere Calders

CARME NADAL